

Рѣчь, казана отъ Стоянъ Заимовъ на 22-ий Октомврий 1895 г.
при откриванieto памятника на **ВАСИЛЬ ЛЕВСКИ**.

Почитаемо Събрание!

Неотдавна България бѣ турска робиня; неотдавна просвѣтениятъ свѣтъ считаше българския народъ за племе нѣкакво-си диво, достойно само веригитѣ на робството да влачи! . . . Да, това бѣ неотдавна! . . . а днесъ? . . . — Днесъ България е господарка на сѣдбинитѣ си — днесъ просвѣтениятъ свѣтъ счита българския народъ достоенъ да се наслаждава и радва на човѣшки права и свободи! . . .

Какъ това стана тъй, та вчерашната турска робиня стана господарка на себе си днесъ, а дивото племе на народъ свободенъ се прѣобърна! ще попита, може би, всѣки отъ васъ.

Отговорътъ на горнето питанне търсете, господа, въ оная верига отъ политически събития, които съставляватъ отдавнашното и неотдавнашно минало на днесъ свободната ни татковина.

Господа!

Нѣма нужда тукъ да ви изброявамъ една по една халкитѣ на историческата верига — нѣма нужда подробно да ви разяснявамъ значението на всѣка една отдѣлно взета халка, — това е работа на историка; ето защо, въ рѣчта си ще се ограничъ само въ личността на